

WINTERLAGERROMANTIK

Het is ons vangnet: de boot laten overwinteren aan de Duitse Oostzeekust. Voor het geval weer en wind niet meewerken tijdens ons non-stoptraject van de Zweedse zuidkust via de Duitse Bocht naar huis. Liever zo'n plan-B-oplossing dan kostbare vakantiedagen verdoen door voor alle zekerheid een week eerder aan de terugreis te beginnen. Als het zover is, werkt het weer inderdaad niet mee. We laten onze boot achter op de wal in de haven Burgstaaken op het eiland Fehmarn. Eind november reis ik met mijn klussenmaat naar Fehmarn voor een weekje bootonderhoud. We zullen overnachten in een van de vele honderden appartementen die in de winter voor een habbekrats te huur zijn. Op een druilerige middag komen we aan. Het eiland lijkt leeg. Zodra je de hoofdweg verlaat, resteren bijna alleen enkelbaans landweggetjes; daar wil je liever geen trekker of vrachtwagen als tegenligger hebben. In de zomer zijn de akkers hier oogverblindend goud en geel van het graan en de koolzaadbloemen. Nu is het land een natte, grauwgroene tot zwarte kledderzooi.

We melden ons bij de regeldame van het bedrijf dat zo'n 70.000 vierkante meter aan winterstalling exploiteert. Ze haalt een lijst tevoorschijn met een kleine duizend bootnamen. "Uw boot is weg." Weg?! Ze blijkt te bedoelen dat hij niet in een van de loodsen bij de haven is gestald, maar in een dependance. Met stijgende verbazing volgen we haar vinger die van zuid naar noord over een kaart van het eiland schuift en ergens midden in het boerenland tot stilstand komt bij 'Gammen-dorf'. Dat gehucht ligt naar schatting 12 kilometer verderop.

Op weg daarheen turen we vanachter de ruitenwissers in het grijs. Op bijna elk kruispunt van wegen passeren we wel een gehucht dat 'dorp' heet. Slechts een deel van de boerenhoeves in de buurtchapjes is nog in bedrijf voor iets dat met aarde, stro en stront te maken heeft. De rest staat leeg, is verbouwd tot vakantieverblijf of is in gebruik als winterstalling. Boten onderdak verlenen is voor veel boeren veel lucratiever dan onder een grillig landbouwbeleid de grond bewerken. Driemaal rijden we een verkeerd erf op, maar uiteindelijk vinden we de goede plek: een lege stenen vlakte met daaromheen vier oude loodsen van baksteen en golfplaat. Van een

van de loodsen staat de schuifdeur op een kier. Buiten begint het al te schemeren, binnen verspreiden vier tl-bakken een vaal schijnsel. Er is één zwijgzame man bezig, een monteur met een lijstje klanten voor motoronderhoud. Mijn boot staat ergens achterin, precies zoals ik haar 12 kilometer zuidelijker op de kade heb achtergelaten. Onvoorstelbaar dat de honderdzestig boten die hier zijn gestald stuk voor stuk het hele eind naar hier zijn gesleept over landweggetjes die weinig breder zijn dan een fietspad. Op Fehmarn schijnt dit echter heel gewoon te zijn. In het voor- en najaar wordt het landschap wekenlang gedomineerd door ronkende tractoren die boten verslepen op bokken gebouwd op oude vrachtwagenwielen. We regelen een verlengsnoer, maken een plan voor de volgende dag en gaan op zoek naar ons appartement. Ons enige houvast is een mailtje van de eigenaar met daarin het adres en de mededeling dat de sleutel onder de deurmat ligt. We doen het licht uit en schuiven de zware deur van de loods dicht. Het grijs van de middag is diepzwart geworden. Straatlantaarns zijn er niet en evenmin een maan of sterren. De koplampen van de auto vinden niets om op te schijnen. Verweerd asfalt en de modderige berm gaan bijna onzichtbaar in elkaar over. Weer verdwalen we een paar maal. Zelden heb ik zo verlangd naar een nieuw voorjaar.

Rob Bijnsdorp is journalist, communicatieadviseur en zwerfer op en langs het water. De nieuwste ontwikkelingen in jachtontwerpen en navigatie-elektronica gaan aan hem voorbij. Maar des te meer gaat zijn aandacht uit naar de kwaliteit van het leven aan boord en naar de bijzonderheden van het water waarop we varen.

“
**IN DE ZOMER ZIJN
DE AKKERS HIER
OOGVERBLINDEND
GOUD EN GEEL;
NU IS HET LAND
EEN NATTE,
GRAUWGROENE
TOT ZWARTE
KLEDDERZOOI**
”

